

Es misteri de sa Cova de ses Lletres
(Cesc Ripoll Palomino. 1r Premi, 1a Categoria)

Hi havia una volta uns xiquets: en Cesc, en Kallo i en Thiago. En Cesc va dir: “Anem pel terme a vore què trobem?”. “Quina bona idea has tingut, Cesc!”, varen contestar es altres. Pes camí es varen trobar un conill. El varen agarrar i el dugueren a sa font de Binortell perquè hi ha molta aigua i menjar.

Varen mompendre es camí, en Kallo va vore una cova i varen anar alamon de pressa. En Thiago va ser es primer en arribar, en Cesc, es segon i, en Kallo, es tercer. Varen entrar a sa cova, en Cesc duia una llanterna a sa butxaca per investigar sa cova. En Thiago va trobar lletres a ses parets, en Kallo va dir que podrien posar-li de nom a sa cova: sa cova de ses Lletres. A tots els-a va agradar i se'n varen anar a casa d'en Cesc perquè era de nit. En Thiago va preguntar si en sendemà eixirien a jugar pes poble. Es companys varen afirmar i se'n varen anar.

Al dia següent varen agarrar uns entrepans i unes papes per berenar a sa cova de ses Lletres. Varen anar a sa cova a investigar més coses. Quan entraren miraren per tots es forats, racons, parets... . No trobaren res i pararen a berenar, notaven una cosa derrere, es giraren i vegeren un esquelet corrent cap a ells.

En Kallo començà a ballar i s'esquelet es va parar a ballar amb en Kallo. En Cesc i en Thiago es varen estranyar i com no sabien què fer es varen unir amb ells i s'esquelet es convertí en una xiqueta. Els digué que es deia Clementina però que la gent li deia Clemen. Varen començar a parlar; en Thiago li va oferir papes i en Kallo, una beguda. En Cesc no tenia res per oferir a la Clemen, se'n va anar a investigar. Va trobar un forat de sa grandària d'un gos gran, es va clavar pes forat.

En Cesc es va sorprendre, va veure molts monstres que el perseguien. En Kallo va vore que corrien cap a ell i es posà a ballar com s'altra volta. En Thiago, en Cesc i la Clemen s'uniren i es convertiren en xiquets. Es varen presentar. Es deien: l'Ellie, en Joan, en Raül, la Júlia, l'Àgueda i la Irene. Es varen fer amics, els varen dir es nom de sa cova i anaren pes poble a jugar, i mai més es va vore sa cova.